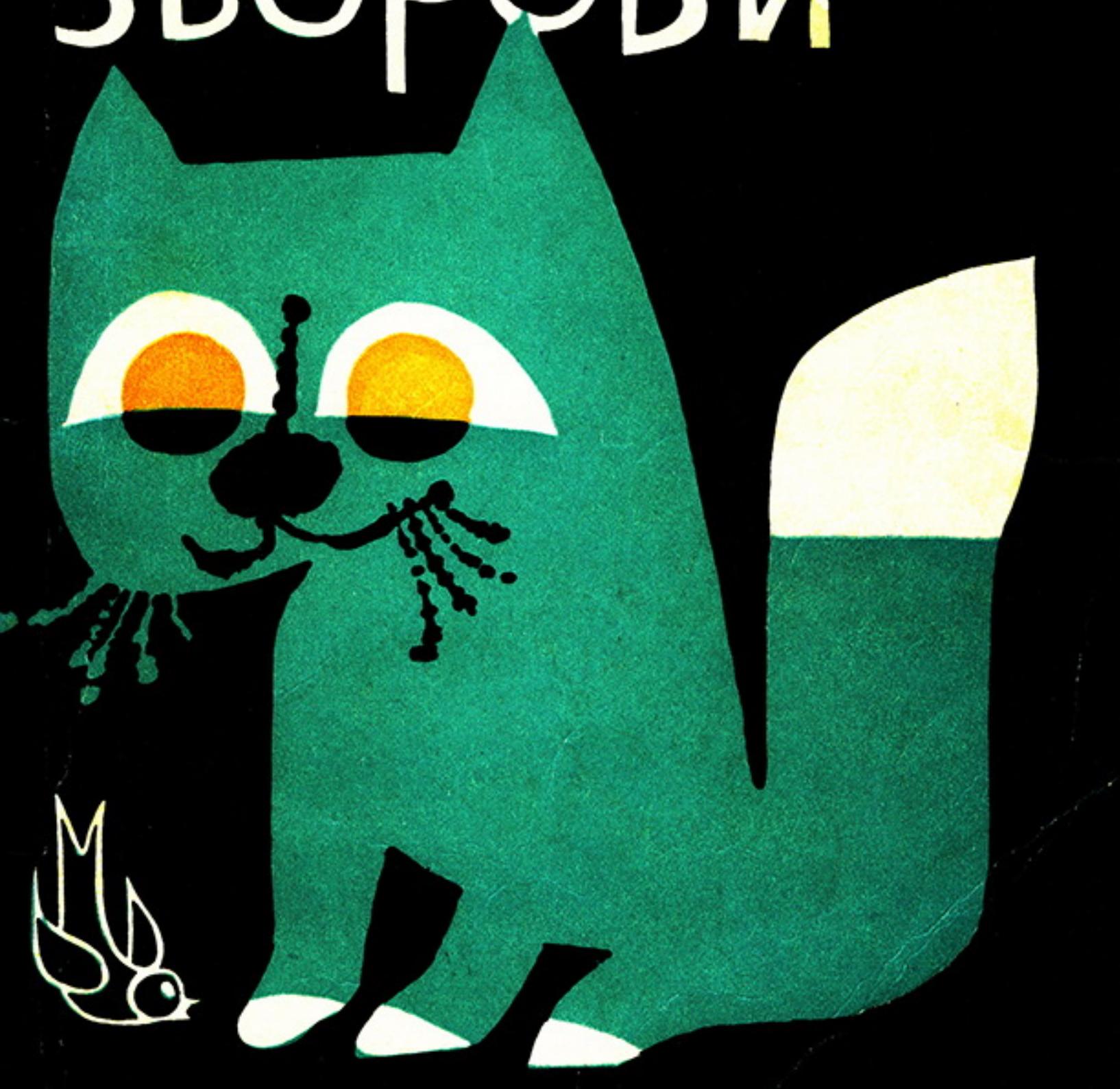
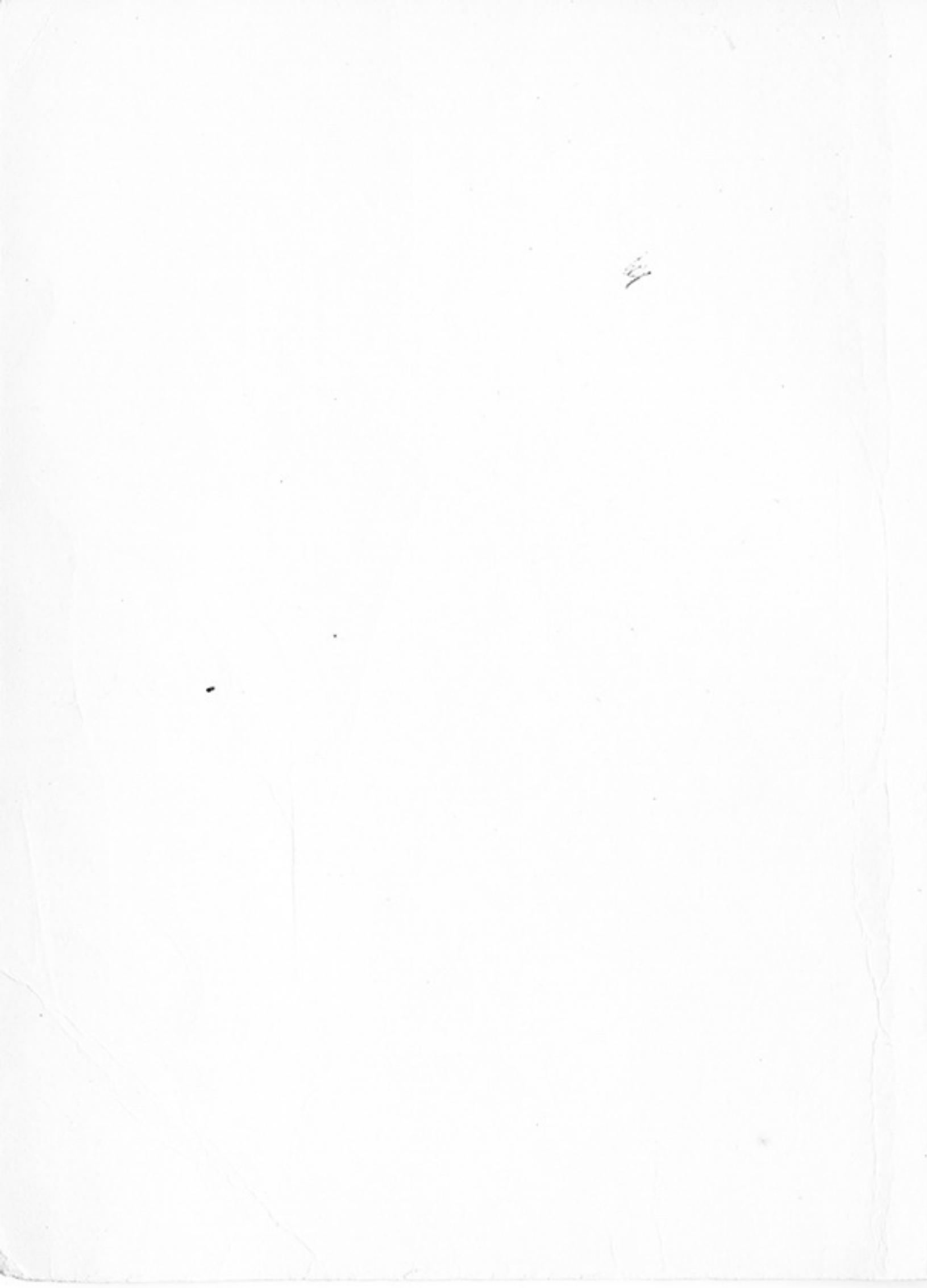

Душан Радовиќ

СМЕШНИ ЗБОРОВИ

**Душан Радовић
СМЕШНИ ЗБОРОВИ**

Редакциски одбор
АЛЕКСАНДАР СПАСОВ
БРАНКО ПЕНДОВСКИ
ГЛИГОР КРСТЕСКИ

Препев
СРБО ИВАНОВСКИ

Ликовна опрема
ГОРЂЕ МИЛАНОВИЋ

Библиотека „Детска радост“

286.11.2-829

ДУШАН РАДОВИЋ

СМЕШНИ
ЗБОРОВИ

КУЛТУРА 1965 СКОПЈЕ

Инв. № 37732 Дин. 215

р/99

ЛАВ

Си бил еднаш еден лав . . .

Каков лав?

Страшен лав,
накострешен, сиот страв!

Страшно, страшно!

Не прашајте — што ли јадел.
Тој ти јадел се што најдел
— трамвај цел
и од облак еден дел!

Страшно, страшно!

Тој ти одел на три нозе,
и ти гледал на три очи,
и ти слушал на три уши . . .

Страшно, страшно!

Заби остри, поглед врел,
тој за милост не знаел!

Страшно, страшно!

Дури не го
Брана него
со гумата избришал.

Страшно, страшно!

ТАЖНА ПЕСНА

Дамна живееше госпоѓа Клара
чудна и стара, многу стара . . .
Немаше кутрата мама ни тета,
сама живееше, самотно клета.

Госпоѓа Клара шест мачки чуваше
на свилени перници свити,
машни им кроеше, млеко им вареше,
па среќни беа и сити
белите мачки шест.

А кога умре госпоѓа Клара
чудна и стара, многу стара
— свилените перници никој не ги переше,
на појадок никој не ги викаше,
а никој не знаеше глувци да бара!

Тажни, тажни и гладни беа,
на свилени перници сонот ги згреа,
и сите сите в чудо се чудеа
зошто ли никогаш не се разбудија
белите мачки шест.

МОЛБА

Ја молиме секоја мајка на светот
долго писмо да ни пише,
што сé му дава да своето дете
за да му згтвиме и ние на Мише.

Нашиот Мише, како што е јавено на сите
не сака да јаде.

Ги молиме сите сестри од Јамајка и Кина,
да ни јават најитно, молиме ние,
— каква е таа песна медена и фина
што ја пеат на брака си тие.

Нашиот Мише, како што е јавено на сите,
не сака да спие.

СИНИОТ ЗАЈАК

До три земји поминав,
до три гори прегазив,
три мориња препливав —
дури не го уловив,
симиот зајак,
чудниот зајак,
единствен на светот!

Овој зајак
знае да свири,
овој зајак
знае да плете,
овој зајак
и ручек прави,
овој зајак
и куќа мете.
Овој зајак
да пее знае,
овој зајак
да жнеш знае,
овој зајак

сé ќе стори
па и француски ќе збори
— ко француzin да е.
Синиот зајак
чудниот зајак
единствен на светот!

Вам да ви го дадам сакав
Да ви шие
да ви пие,
да ви крои
да ви брои,
да ви плете,
да ви мете,
да ви пее,
да ве смее,
па и ручек
да ви стори
и француски да ви збори.
Синиот зајак
чудниот зајак
единствен на светот!

Во торбата јас го ставив
па побрзав да се вратам,
но пред кукни порти бели
слушам зајко кај ми вели:
— Пушти ме, ловцу,
Силен ловцу,
да исчешлам коса,

да измијам лице,
да исчистам глава,
да исечам нокти,
да дотерам глас,
да исправам става.
Да го видат децата
синиот зајак,
чудниот зајак,
единствен на светот!

Од торбата јас го пуштив,
но зајакот не се изми,
и коса си не исчешла,
не исчисти глава,
не исече нокти,
не дотера глас,
не исправи става.
А избега, ој несреќо,
на крај светот, ој неволјо!

Синиот зајак,
чудниот зајак,
единствен на светот!

БУМБАРОТ

Бумбарот, деца, бил налутен
на една коса,
на пчелите што пијат роса,
на патот клет,
на жолтиот сончоглед.

Бумбарот, деца, бил налутен
но не ја нападна
ни таа коса,
ни пчелите што пијат роса,
ни патот клет,
ни жолтиот сончоглед.

Бумбарот без причина ете
нападна едно мало дете.
Рекоа ловците без страв
дека ќе го сторат мав.

ДЕЦАТА САКААТ

Децата сакаат чудни нешта
како што се озачарите,
како што се кочничарите,
како што се, како што се . . .

Децата сакаат благи нешта
како што се сутлијашите,
како што се грилијашите,
како што се, како што се . . .

Децата сакаат смешни зборови
како што се патпадачи,
како што се сумарени,
како што се, како што се . . .

СВЕЗДИ

Кога некоја невнимателна свезда
заспие во нокта летна
златарите ја крадат и од неа коват
за децата копчиња што светат.

Свездите на небо треба да стојат,
вечно да треперат јадри и јасни,
но кога од нив копчиња скројат
што на дечињата убаво им стојат
— и тогаш се красни
и тогаш се красни.

КОГА БЕШЕ МРАК . . .

Кога беше мрак,
кога беше мрак,
си подгони мачка глувче
пак, пак, пак.

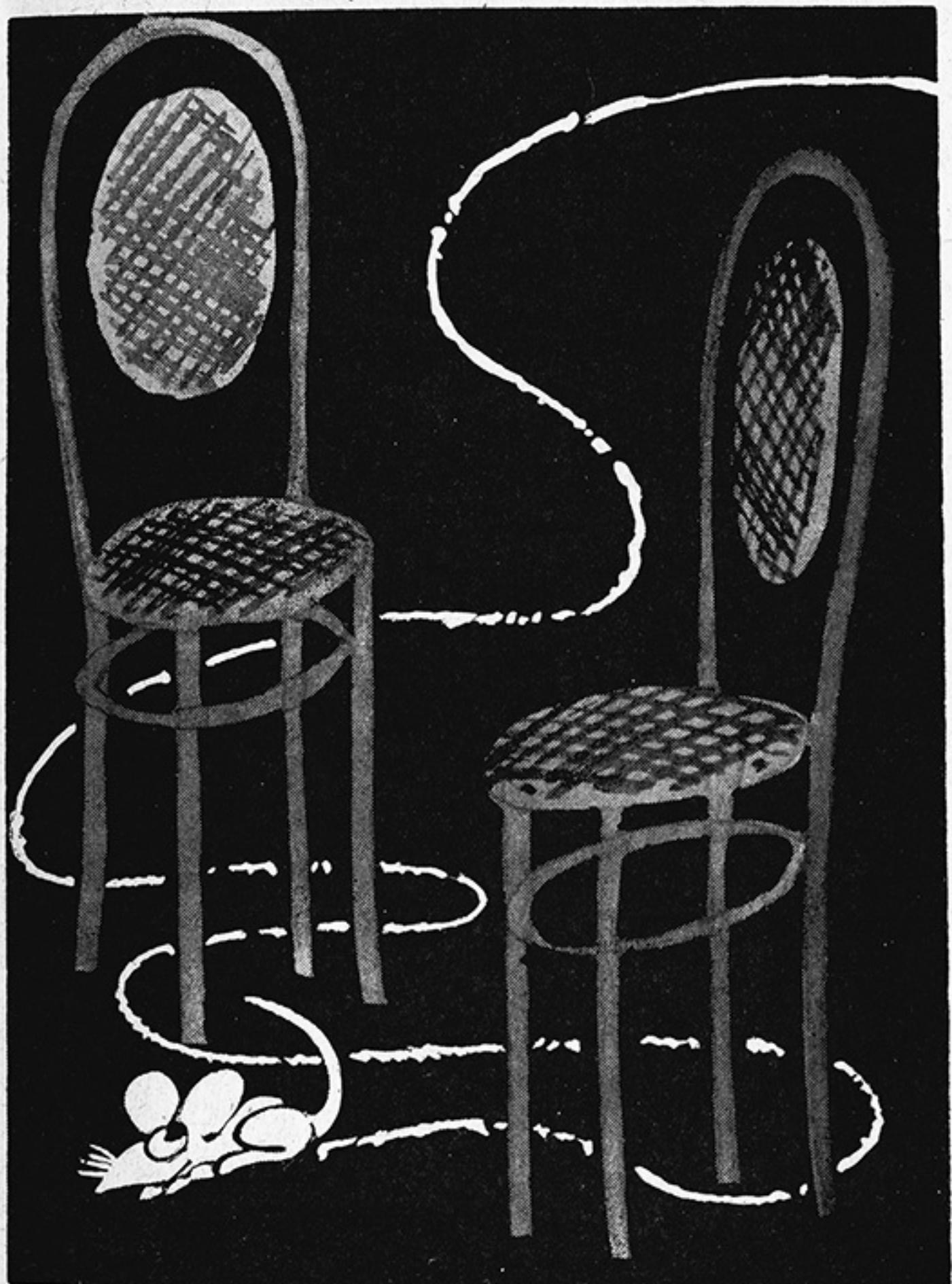
Си подгони мачка глувче
пак, пак, пак.
— но дали го изеде
или не го изеде
и мачката не виде
— зашто беше мрак,
зашто беше мрак . . .

МРАК

Во мракот прозборуваат гранките
и сенките играат игра луда,
панталоните јавнуваат столици
се пентарат по полици
и прават стотици чуда.

Претседател им е прекидачот на сијалицата.
Кога тој ќе рече: „Кврц“
— Не се слуша ни фррр
ни мррр
ни жврц.

Сé ќе стивне и сé живо спие
— освен глувчето и дождец кога лие.

ГО ОТВОРИВ ПРОЗОРЕЦОТ

Го отворив прозорецот
и мрак во собата влезе,
ги проголта сите нешта.

Само не го изеде
само не го изеде
— на Гордана палецот в уста.

ТАРАМ

Тарам-барам-беца.

— Што е тарам?

Тарам е тарам,
барам е барам,
беца е беца.

— Така се ложат мали деца.

—
тът

ЗАМИСЛЕТЕ СИ

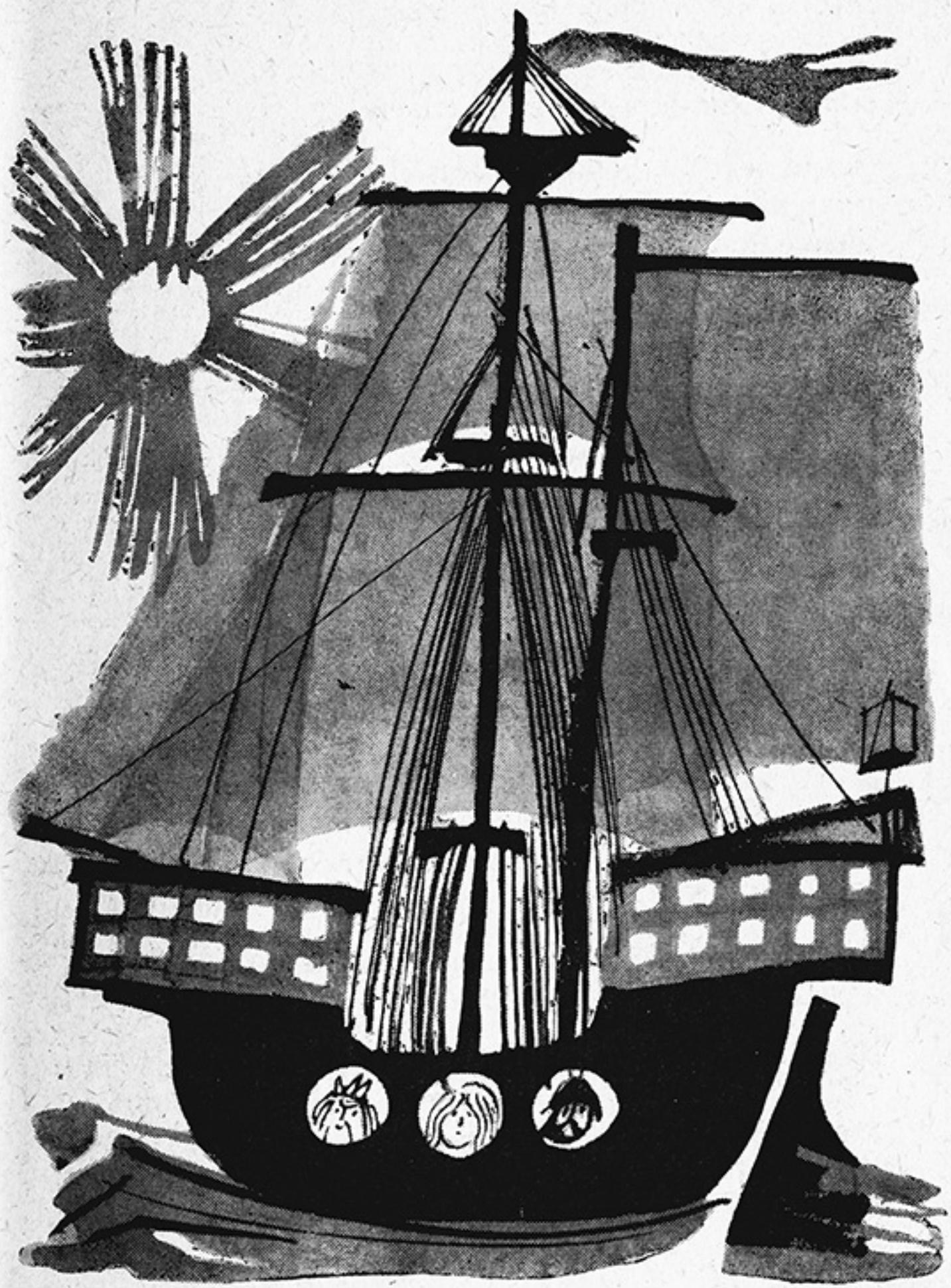
Замислете си, деца, едно големо море,
и во тоа море брод од многу тони,
и сиот брод чиниш прозорци е сторен,
и на еден прозорец принцезата Сони.

Замислете си го сега тоа исто море
и во тоа море ист брод од многу тони,
и тој брод сиот прозорци е сторен,
на вториот прозорец разбојникот Тони.

Замислете си потоа: ветер леден,
бура иде, морето расне,
и еден бран принцезата ја зеде
и почна младиот живот да гасне.

Замислете си, деца, бранови-мраз
поголеми од секоја принцеза сто пати,
може и морскиот пес секој час
по бранот модер овде да сврати.

Од страв и болка обземан сет
таткото нејзин тогаш се гласи:

оној од вас ќе ми е зет
младиот живот што ќе го спаси.

Замислете си, деца, брод од многу тони
полн принци, адмирали до коска мокри,
и сите исплашени молчат, сал Тони
скокна и морето го сокри.

Тони исфрли страшни пцости
за сметка на ветрот, на животот што море го краси,
избегна од смртта а ѝ беше гостин,
од брановите принцезата ја спаси.

Замислете си сега, таткото тој,
крал сигурно, а цар веројатно,
го крена Тони во прегработ свој
и го бакна ноншалантно.

— Ова е мојата ќерка, вашата жена — принцезата
мила Сони!

— А јас, повелете, извинете ме што пречам,
јас сум разбојникот Тони!
Се смири морето, се стаи ветрот, запра бродот од
илјада тони . . .

Исполнети срам и страв сите личеа на мртви
и секој кон принцезата се сврти.

— Мој силен Тони, рече принцезата бледа, јас сум
вашата Сони . . .

Извинете ме, тате, но на овој свет
сé може да се случи и да се сони!

НАЛУТЕНА ЈУЛКА

Беше петок, долг ден ко сон,
мина утро, мина пладне, иде вечер . . .
И никој не дојде во Јулкиниот дом
да види — што ли вари и што пече.

Јулка ги претури наопаку играчките,
скокна во креветот како што скокаат плачките
и заспа,
лута на рачки, на мачки,
и, воопшто, на секакви ачки.

ГОЛЕМ ЧОВЕК

Константин (тоа е само името)

Константиновиќ (само презимето)

контролор на белгр. сообр. претпријатие —
тоа е сета негова должност и звание.

Се збравме ценет Константине Константиновиќ,
да ви признаеме пред сите и лично:

Вие сте човекот, името, презимето и должноста
што секое дете би сакало да го има за чичко.

ПЕСНА

Господа, рече тој што на крајот ќе го споменам,
Господа, рече тој што на крајот ќе го споменам, —
јас сакав една.
Господа, се задави тој што на крајот ќе го
споменам,
Господа . . .
Господа . . .
Господа . . .
— И седна.

Дајте им сланина, сирење и ловори,
но забранете им, господа, пијани да држат говори!

Кој?
Глувците!

ПОУКА

Сакаше да види што има долу
се наведна од масата и — падна.
Кој?
Вилушката за лъбопитства гладна.

ПРИКАЗНА ЗА СОНОТ НА ГОРДАНА

Спиј, Гордана. Во твојот малечок сон ќе дојде еден Чаралстен.

Чаралстените скокаат нокќе боси на една нога.

Овој мал Чаралстен ја изгуби чорапата кога го прескокнуваше твојот прозорец.

Тој ќе те моли да му ја вратиш чорапата, и ти ќе му ја вратиш но тоа нема да биде неговата чорапа туку твојата.

А ти ќе ја облечеш неговата чорапа и тогаш ќе започнеш да скокаш на една нога, како вистински Чаралстен.

Ќе скокаш, ќе скокаш цела нокќ и така ќе втасаш во Чаралстенската земја кај што живеат само Чаралстени.

И ти тогаш ќе станеш нивна сестра. И ќе мораш секој ден да им ги крпиш чорапите, зашто тие секогаш скокаат собуени на едната нога и страшно ги кинат своите чорапи.

И ти ќе закрпиш сто илјади чаракстенски чорапи и рацете ќе те заболат.

— Ке ги молиш да те пуштат дома и тие не ќе сакаат.

А ти тогаш надитри ги.

Кога ќе ти ги донесат своите искинати чорапи, ти викај:

— Сите сестри имаат златни игли само јас немам.

Ако ти ја донесат златната игла, ти викај:

— Сите сестри имаат сребрен конец, само јас немам.

Ако тие донесат и сребрен конец, ти викај:

— Сите сестри имаат напрсток, иглата да не ги боднува, само јас немам.

Тие нема да го најдат твојот напрсток. И ќе те одведат дома самата да си го пронајдеш.

А ти, кога ќе влезеш во својата соба, брзо свлечи ја чаralстенската чорапа и навлечи ја твојата.

И нема веќе да бидеш чаralстенска сестра.

Тие ќе те молат да се вратиш, но кога ќе дојде утрото сите ќе избегаат.

Потоа ќе доаѓаат секоја нок и ќе ги донесуваат на прозорецот своите искинати чорапи.

Ти понекогаш земи и закрпи ги, но не постојано.

Ако се Чаралстени, не мораат толку да скокаат.

Нека бидат добри.

Молба кон звездите за сонот на Гордана

Пополека, пополека со тоа сребро реско,
со тој небесен блескот,
со таа тропка лесна,
со таа приспивна песна,
со таа добра покривка пред нејзините очи.

КРОКОДОКОДИЛ

Си беа, деца, еднаш еден маж Крокодил, и неговата жена Крокодилка. И тие имаа еден син — Крокодокодил.

И тој Крокодокодил не сакаше ништо да слуша и беше многу лош.

А неговиот татко Крокодил се налути еден ден на Крокодокодилот и го одведе во шумата да го изедат некои други животни.

И тој го врза така за едно дрво и го оставил да го изедат.

И така, еден ден, малиот Крокодокодил остана во шумата кај тоа едно дрво. И чекаше некој да го изеде. Зашто не беше добар.

И, еден ден, дојде кај тоа дрво еден глушец и Крокодокодилот му вели на тој глушец:

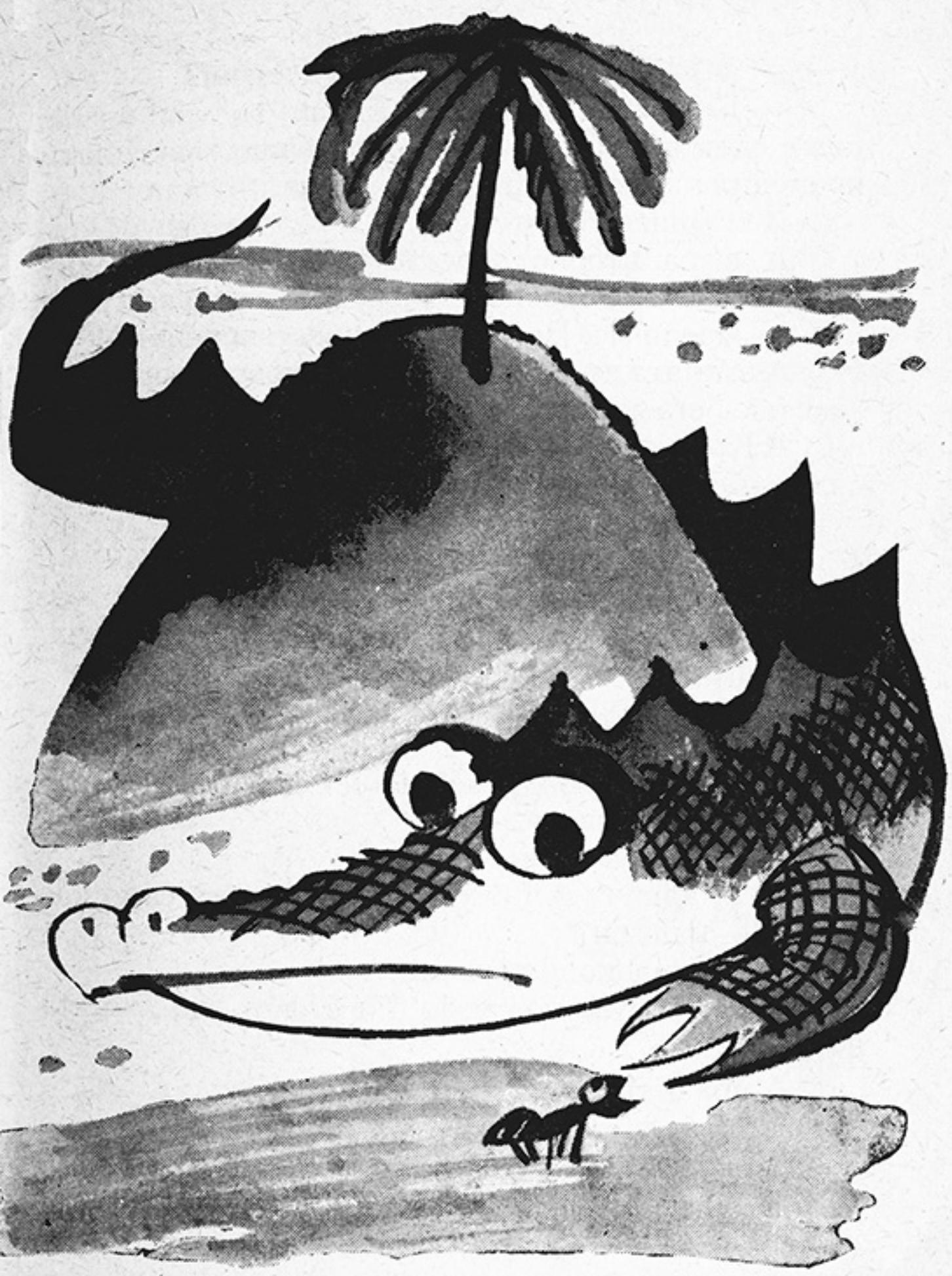
— Изеди ме, изеди ме! Јас не бев добар!

А глушецот се исплаши од тој крокодокодилски глас и избега под еден лист.

А Крокодокодилот повторно му рече:

— Изеди ме, изеди ме!

— Не можам да те изедам.

— А зошто не можеш да ме изедеш?

— Бидејќи неможам... Еднаш во една визба, јадев еден крокодил но тоа не беше вистински крокодил па се боднав од една жица.

И глушецот си отиде.

А потоа, вториот ден, дојде во таа шума една змија. А малиот Крокодокодил ѝ вели на змијата:

— Изеди ме! Не бев добар и сега изеди ме!

А змијата се исплаши од тој крокодокодилски глас и избега дури на дрвото.

А Крокодокодилот одново ѝ вели:

— Змијо, изеди ме!

А змијата вели од гранката:

— Не сакам да те изедам.

— А зошто не сакаш да ме изедеш?

— Зашто не си бил добар!

И змијата си отиде.

И тогаш, третиот ден, дојде кај тоа дрво една мравка.

— Мравко, изеди ме! Не бев добар и сега некој треба да ме изеде.

А мравката вели:

— Гладна сум и сакам да те изедам, само кажи ми — каде си?

А Крокодокодилот вели:

— Овде сум, под тебе. Ти стоиш на мојата нога.

А мравката вели:

— Добро, тогаш ќе те изедам од ногата.

А Крокодокодилот вели:

— Ти благодарам, и изеди ме сиот. Кога не бев добар . . .

И така мравката го јадеше Крокодокодилот цел ден а кога дојде ноќта Крокодокодилот ја праша мравката:

— Мравке, ме изеде ли?

А мравката вели.

— Не, сега ќе те изедам.

А кога мина ноќта и уште еден ден, Крокодокодилот одново ја праша мравката:

— Мравке, дали ме изеде?

— Да, те изедов, сега можеш да си одиш дома!

И Крокодокодилот си отиде тогаш дома. И рече дека мравката го изела и дека сега секогаш ќе бидé добар.

И беше добар и веќе никој не го изеде.

ПРИКАЗНА ЗА МАЈМУНИТЕ

Еднаш порано мајмуните немале воопшто опаши.

Имале опаши но тоа не биле опаши туку вистински чадори. Шарени, убави, што се затвораат и отвораат.

Кога паѓа дожд, сите животни киснат, само мајмуните ќе ги отворат своите чадори и под нив ќе чучнат.

Кога е силно сонце, мајмуните дремат во сенка, се кријат пак под тие исти чадори.

Им беше убаво.

Секој мајмун по еден малечок чадор.

Но бидејќи мајмуните живеат по шумите, и бидејќи по шумите има многу дрва, и бидејќи дрвјата се составени од гранки и бидејќи мајмуните секогаш скокаат по гранките — чадорите постојано се кинеа. Никогаш не можеа да бидат убави и нови.

Се кинеа, се кинеа, се дури сосема не се искинаа.

Други чадори не сакаа да им израснат и така на крајот им останаа само држалките.

Мајмуните, се разбира, плачеа. Им беше жал.

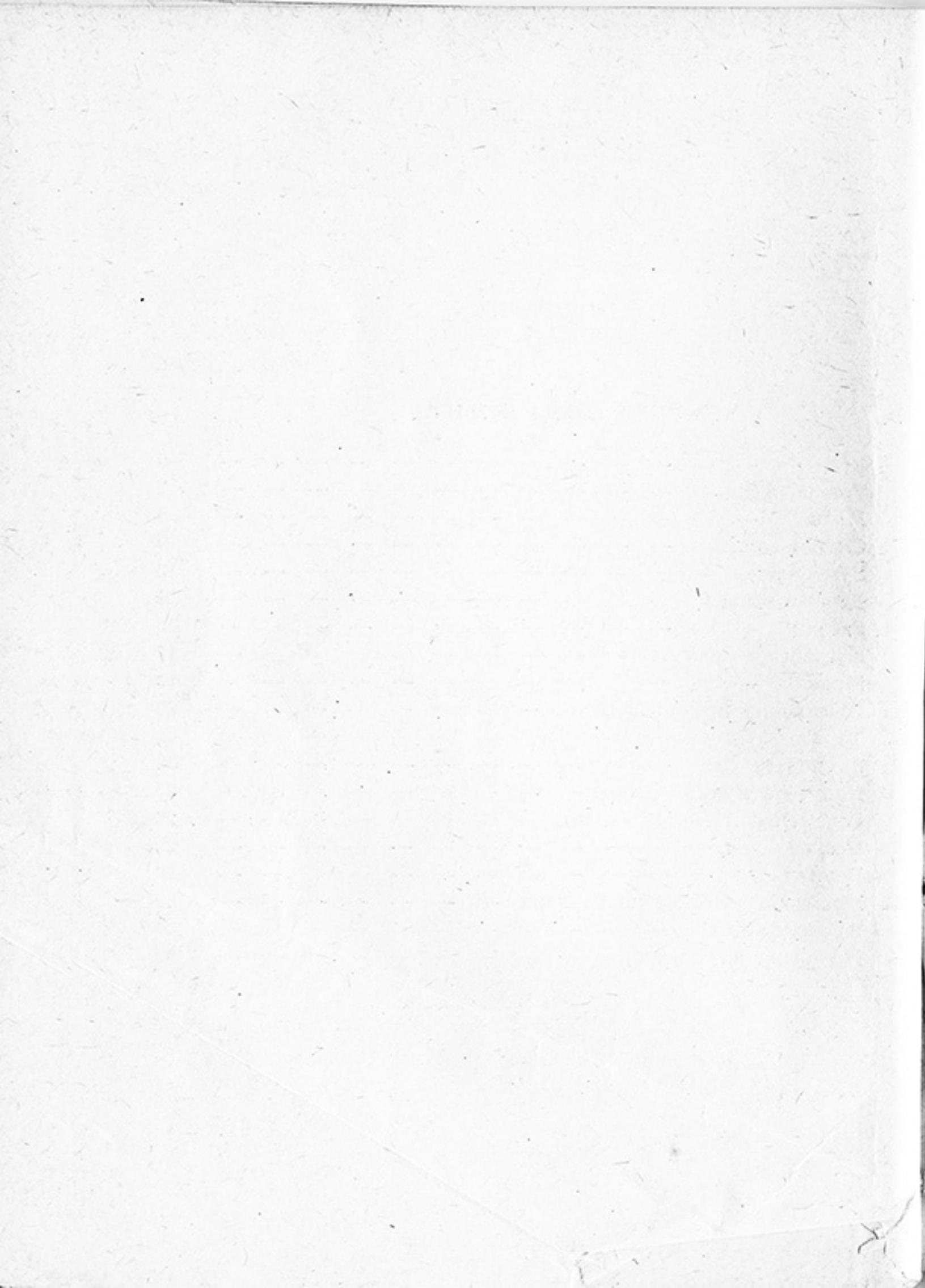
Прво не знаеја што да прават а потој се сетија.

Ќе се закачат со тие држалки на гранката и висат главечки.

Тоа им е смешно и тогаш се смеат.

СОДРЖИНА

ИЗДАВАЧКО ПРЕТПРИЈАТИЕ
„КУЛТУРА — СКОПЈЕ“

Душан Радовиќ
СМЕШНИ ЗБОРОВИ

Главен уредник
Душан Џрвенковски

Уредник
Бранко Пендовски

Тех. уредник
Христо Христовски

Коригирале
Елена Павлова, Ружица Димишковска

Печатено во печатницата „Нова
Македонија“ — Скопје (3035)

ИЗДАВАЧКО ПРЕТПРИЈАТИЕ „КУЛТУРА“ — СКОПЈЕ

Библиотека „Лебедови крила“ и „Бамби“

- Х. В. Стоу КОЛИВАТА НА ЧИЧО ТОМ
- Ј. Стрезовски ПАТОТ ДО ЗОРАТА
- М. Твен ТОМ СОЕР
- Ж. Санд МАЛЕЧКАТА ФАДЕТА
- Х. Мало ПИЕРЕТА
- Е. Амичис СРЦЕ
- Ц. М. Бари ПЕТАР ПАН
- А. Д. Мунд МИНХАУЗЕН
- Л. Карол АЛИСА ВО ЗЕМЈАТА НА ЧУДАТА
- А. Белјаев ПОСЛЕДНИОТ ЧОВЕК ОД АТЛАНТИДА
- Ф. Купер ПРЕРИЈА кн. I
- Ф. Купер ПРЕРИЈА кн. II
- В. Хауф КАРВАН
- А. С. Пушкин СКАЗНИ

Библиотека „Детска радост“

- А. Карадијчев КЛАДЕНЧЕ
- В. Подгорец ШУМСКИОТ РАЗВОЈНИК
- О. Николова ПРИКАЗНИ ЗОКИ ПОКИ
- З. М. Јовановиќ БУЛКИ КРАЈ ШИНите
- В. Ситниковски МАЈМУНКАТА ЗАСПИВАЛКА ПЕЕ
- И. Ивановски АХ ТИ МИЛО ДЕТЕНЦЕ
- В. Куноски ХА-ХА-ХА и ДВЕ-ТРИ АХ
- В. Николески ПРИКАЗНИ ОД МОЕТО СЕЛО кн. I, II
- Р. Давчевски ДОЖДОВНИ КАПКИ
- С. Ивановски СОНЧЕВО ОКО
- В. Подгорец СРЕБРЕНА ШКОЛКА
- С. Раичковиќ ГУРИЕ
- Ј. Стрезовски ШАРЕНО ОГЛЕДАЛО
- Д. Радовиќ СМЕШНИ ЗВОРОВИ
- К. Кович ИТРИЦАТА МИЦА